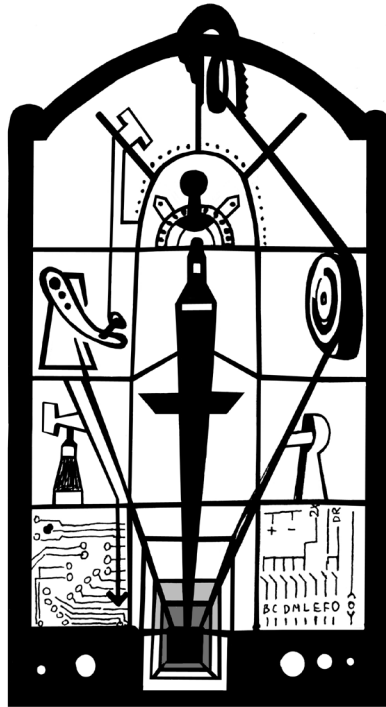

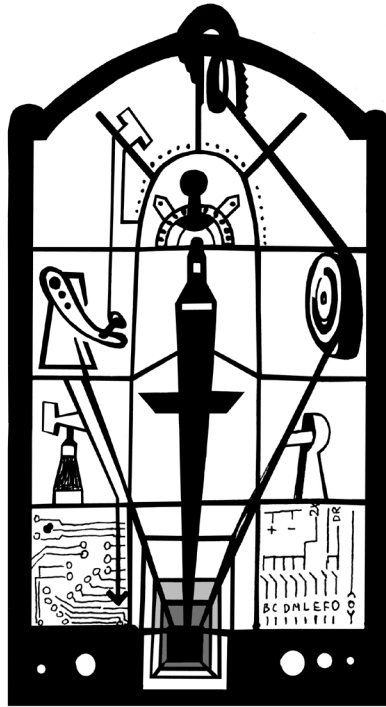
ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΓΕΡΟΚΩΣΤΑ

ΑΣΑΝΣΕΡ

ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΓΕΡΟΚΩΣΤΑ

ΑΣΑΝΣΕΡ

Ι Δ Ι Ο Ι Σ Κ Ο Λ Ο Ι Σ

ISBN: 978-960-931369-8

A Σ A N Σ E P

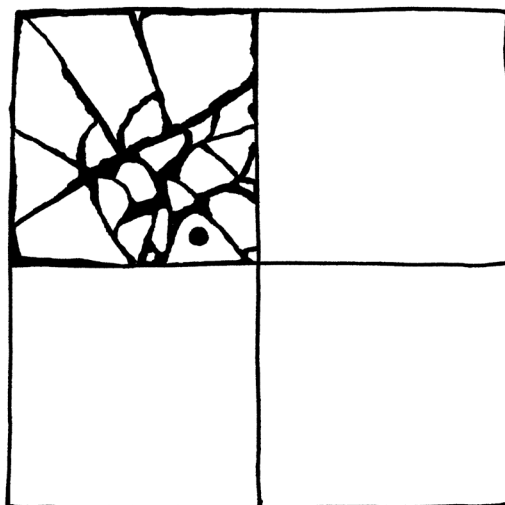
Της ίδιας

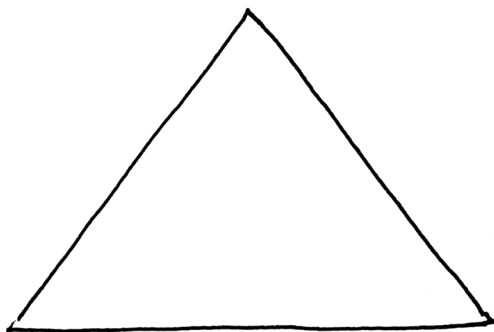
ΟΤΑΝ ΚΛΑΙΜΕ, 2008

Τα κείμενα των σελίδων 7, 22 δημοσιεύτηκαν για πρώτη φορά στο περιοδικό *PRAXIS*, τεύχος 2^ο, Καλοκαίρι 2003 και των σελίδων 17, 19 στο περιοδικό *ΦΑΡΦΟΥΛΑΣ* τεύχος 10^ο, Άνοιξη 2009, με τίτλο *Ασανσέρ και Νύχτες Ντεμοντέ* αντίστοιχα.

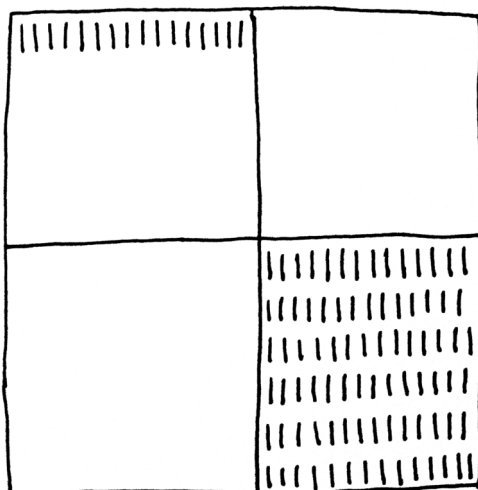
*Πού είναι το πιο πάνω;
Πιο κάτω;*

Ετσι οι άνθρωποι παραπονιούνται περιμένοντας το λεωφορείο, «μόνο το δικό μου δεν περνάει», περνούν λοιπόν τη ζωή τους περιμένοντας να περάσει το δικό τους, όμως κανενός «δικό» δεν περνάει γιατί περνάει πάντα των άλλων κι έτσι εγώ, φίλοι μου, ή θα πάρω το επόμενο ή θα πάω σπίτι με τα πόδια.

Το σπίτι μας στένεψε πολύ και δεν χωρούσε τις αδυναμίες μας, σταματήσαμε λοιπόν να μιλάμε και να συναντιόμαστε μήπως και αδειάσουμε λίγο το χώρο, όμως ο φόβος της έκρηξης ήταν πάντα εκεί στα απωθημένα των τοίχων και εμένα με κατηγορούσαν ανεύθυνο, αδιάφορο και αχάριστο για το ότι μου χαρίστηκε τούτη εδώ η στέγη.

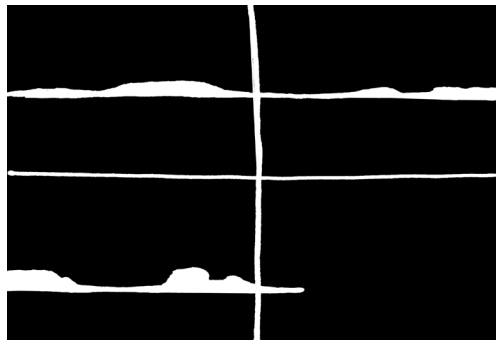

Ο ΧΡΟΝΟΣ ΣΥΝΕΧΙΖΕ ΤΟ ΚΑΘΗΚΟΝ
 ΤΟΥ ΕΝΩ ΑΡΧΙΣΑ ΝΑ ΑΚΟΥΩ ΕΝΑΝ
 ΑΚΑΘΟΡΙΣΤΟ ΗΧΟ ΑΠΟ ΜΑΚΡΙΑ –
 ΣΑΝ ΒΟΥΗΤΟ ΑΝΘΡΩΠΩΝ Η ΚΥΜΑ
 Η ΒΡΟΧΗ- ΟΜΩΣ ΕΞΩ ΕΛΑΣΤΕΡΩΝΕ,
 ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΛΕΙΠΑΝ, Η ΘΑΛΑΣΣΑ
 ΜΕΣΑ ΜΟΥ –ΣΚΕΦΤΗΚΑ– ΤΟ ΠΟΙ-
 ΗΜΑ! ΤΟ ΕΒΓΑΛΑ ΛΟΙΠΟΝ ΠΡΟΣΕ-
 ΧΤΙΚΑ, ΕΠΕΣΤΡΕΨΑ ΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ
 ΣΤΟ ΘΕΟ ΠΟΥ ΤΗΝ ΕΚΑΝΕ, Ο ΗΧΟΣ
 ΟΜΩΣ ΗΤΑΝ ΑΚΟΜΑ ΕΚΕΙ: «ΑΘΛΙΕ,
 ΦΩΝΑΞΑ, ΤΙ ΜΕ ΠΕΡΙΦΡΟΝΕΙΣ, ΔΕΝ
 ΕΧΕΙΣ ΙΔΕΑ ΠΟΙΟ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΤΕΛΟΣ
 ΣΟΥ, ΜΟΝΟ ΕΓΩ ΞΕΡΩ!»

ο ρ | ο ρ ο ρ ο ρ ο ρ
 ρ ρ ρ ρ ρ ρ ρ ρ
 ρ ρ ρ ρ ρ ρ ρ ρ ρ ρ
 ρ ρ ρ ρ ρ ρ ρ ρ ρ ρ
 ρ ρ ρ ρ ρ ρ ρ ρ ρ ρ
 ρ ρ ρ ρ ρ ρ ρ ρ ρ ρ
 ρ ρ ρ ρ ρ ρ ρ ρ ρ ρ
 ρ ρ ρ ρ ρ ρ ρ ρ ρ ρ

ΒΕΒΑΙΑ ΔΕΝ ΗΞΕΡΑ ΤΙΠΟΤΑ ΑΛΛΑ
 ΚΑΠΟΙΕΣ ΦΟΡΕΣ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ ΝΑ
 ΚΡΥΒΕΙΣ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ ΓΙΑ ΝΑ ΕΙΣΑΙ
 ΕΙΛΙΚΡΙΝΗΣ ΟΠΩΣ ΟΤΑΝ ΖΗΤΑΣ ΕΝΑ
 ΧΑΡΤΟΜΑΝΔΗΛΟ Η ΟΤΑΝ ΕΡΧΕΣΑΙ
 ΑΠΟ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΖΩΓΡΑΦΙΣΤΟΣ.

ΤΟ ΕΝΑ ΜΟΥ ΜΑΤΙ ΠΑΝΤΑ ΕΦΕΥ-
 ΓΕ ΠΡΟΣ ΤΑ ΕΚΕΙ ΠΟΥ ΤΑ ΔΕΝΤΡΑ
 ΑΠΛΩΝΑΝ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΙΚΕΤΕΥΟΝΤΑΣ
 ΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟ, ΤΟ ΑΛΛΟ ΕΜΕΝΕ
 ΠΙΣΩ ΜΕ ΤΟΥΣ ΓΙΑΚΑΔΕΣ, «ΔΕ ΓΙΝΕ-
 ΤΑΙ ΜΕ ΤΟΣΟΥΣ ΓΙΑΚΑΔΕΣ ΝΑ ΒΓΑ-
 ΛΕΤΕ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ, Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ
 ΔΕΝ ΤΟ ΕΠΙΤΡΕΠΕΙ», ΙΣΩΣ ΕΜΟΙΑ-
 ΖΑΝ ΜΕ ΜΕΓΑΛΑ ΠΟΥΛΙΑ ΚΑΙ ΦΟ-
 ΒΟΥΝΤΑΙ ΜΗΝ ΚΡΥΨΩ ΚΑΜΙΑ ΦΟΡΑ
 ΕΚΕΙ ΜΕΣΑ ΤΟ ΚΕΦΑΛΙ ΚΑΙ ΠΕΤΑΞΩ,
 ΥΣΤΕΡΑ ΘΑ ΤΡΩΝΕ ΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟ ΓΙΑ
 ΝΑ ΜΕ ΒΡΟΥΝ, ΑΛΗΘΕΙΑ ΠΟΤΕ ΔΕΝ
 ΦΑΝΤΑΣΤΗΚΑ ΠΩΣ ΕΝΑΣ ΑΠΛΟΣ
 ΓΙΑΚΑΣ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΣΟΥ ΣΩΣΕΙ ΤΗ
 ΖΩΗ -ΗΤΑΝ ΕΝΤΕΛΕΙ ΟΜΑΔΙΚΕΣ
 ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΕΣ Η ΑΠΛΑ ΕΒΡΕΧΕ
 ΑΠΟΨΕ- ΚΑΙ ΑΦΟΥ Ο ΧΡΟΝΟΣ ΓΙΑ
 ΝΑ ΞΕΚΟΥΡΑΣΤΕΙΣ ΗΤΑΝ ΠΛΕΟΝ
 ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑ, ΑΠΟΦΑΣΙΣΑ ΝΑ ΕΙ-
 ΜΑΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΗ ΣΤΟ ΤΕΛΟΣ.

γινε το σπίτι μου ένα μεγάλο νεκροταφείο. Περιφέρονταν οι νεκροί ανήσυχα χωρίς να μιλάνε, χωρίς να κοιτάνε πουθενά, τριγυρνούσαν ψάχνοντας απελπισμένα ο καθένας τον τάφο του να μπει να ηρεμήσει και λες οι τάφοι είχαν γίνει όλοι ένα μεγάλο χαντάκι, έπεφτε ο καθένας όπου έβρισκε κι ύστερα προσπαθούσε να ανέβει, ώσπου κουράζονταν κι άρχιζαν να κυλιούνται με λαγνεία ο ένας πάνω στον άλλο κάνοντας τη μεγάλη γιορτή. Αργότερα αρχίσαμε να δεχόμαστε καλεσμένους, πεθαμένους από όλο τον κόσμο και μαζεύονταν νεκροί και πίνανε, γλεντούσαν και τραγουδούσαν όμως δεν άκουγες φωνή, ούτε έναν ήχο από πουθενά κι ήταν αυτό ό,τι πιο τρομακτικό είχα δει ποτέ σ' εκείνο το σπίτι. Εγώ έφυγα. Μεγάλωνα στο δεύτερο όροφο ενός παλαιού κτιρίου, αριθμός

57

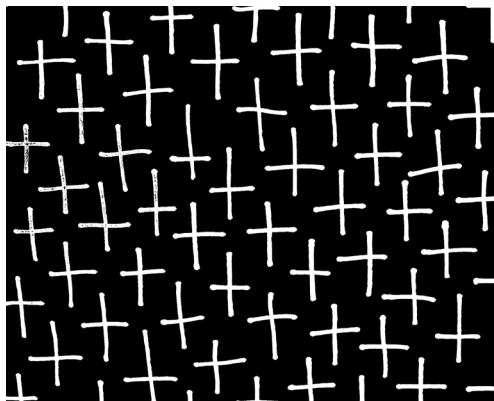
ΚΟΙΤΑ ΑΠΟ ΠΟΥ ΕΦΥΓΑ ΚΑΙ ΔΕΣ
 ΠΟΥ ΠΗΓΑΙΝΩ, ΤΡΙΒΩ ΚΑΛΑ-ΚΑΛΑ
 ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΜΟΥ ΣΑ ΝΑ ΠΡΟΚΕΙΤΑΙ
 ΝΑ ΤΑ ΒΓΑΛΩ Η ΣΑΝ ΕΚΕΙΝΟΝ ΠΟΥ
 ΜΕΧΡΙ ΝΑ ΤΟΝ ΞΑΝΑΚΟΙΤΑΞΟΥΜΕ
 ΕΙΧΕ ΦΥΓΕΙ Η ΟΤΑΝ ΦΟΡΕΣ ΠΕΡ-
 ΝΟΥΣΕ ΕΚΕΙΝΟΣ ΜΕ ΤΑ ΛΑΧΕΙΑ ΚΙ
 ΕΜΕΙΣ ΔΕΝ ΞΑΝΑΠΑΙΞΑΜΕ –ΔΕΝ
 ΕΙΧΑΜΕ ΤΑ ΛΕΦΤΑ ΒΛΕΠΕΙΣ ΟΠΟΤΕ
 ΒΡΗΚΑΜΕ ΑΛΛΑ ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ ΧΩΡΙΣ,
 ΟΜΩΣ ΤΕΛΕΙΩΝΑΝ ΚΙ ΑΥΤΑ ΜΕ ΤΗ
 ΣΕΙΡΑ ΤΟΥΣ– ΚΙ ΕΠΡΕΠΕ ΠΑΝΤΑ ΝΑ
 ΓΥΡΙΖΟΥΜΕ ΣΠΙΤΙ ΑΠΟ ΕΚΕΙ ΠΟΥ
 ΠΟΤΕ ΔΕ ΜΕΓΑΛΩΣΑΜΕ ΕΚΕΙ ΠΟΥ
 ΔΕ ΜΕΓΑΛΩΣΑΜΕ ΠΟΤΕ, ΟΜΩΣ ΔΕΝ
 ΕΙΝΑΙ ΠΑΡΑ ΜΙΑ ΙΔΕΑ Η ΜΠΗΚΑΜΕ
 ΣΤΟ ΣΤΟΥΝΤΙΟ Η ΣΤΟ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟ
 –ΤΑ ΑΙΜΑΤΑ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΔΙΚΑ ΜΟΥ–
 ΤΟ ΜΩΡΟ ΓΕΝΝΗΘΗΚΕ ΕΞΑΚΟΣΙΑ
 ΓΡΑΜΜΑΡΙΑ ΚΑΙ ΖΟΥΣΕ ΕΝΩ ΕΜΕΙΣ
 ΑΚΟΜΑ ΨΑΧΝΑΜΕ ΤΑ ΚΟΡΜΙΑ
 ΜΑΣ ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ
 ΚΙ ΑΝΑΡΩΤΙΟΜΑ-
 ΣΤΕ ΑΝ ΜΠΟΡΟΥ-
 ΜΕ ΝΑ ΧΑΘΟΥΜΕ Η
 ΕΣΤΩ ΝΑ ΒΡΕΘΟΥ-
 ΜΕ ΚΑΘΩΣ ΟΤΑΝ
 ΤΟ ΕΧΕΙΣ ΓΝΩΡΙΣΕΙ
 ΤΟ ΚΑΤΑΛΛΑΒΑΙΝΕΙΣ
 ΟΤΑΝ ΔΕΝ ΕΡΧΕΤΑΙ.

Ο άλλος δε με έβαζε πουθενά παρά να περιμένω λέει μέχρι την επόμενη Τρίτη –ίσως έβρισκε ένα μέρος να με διαλύσει.

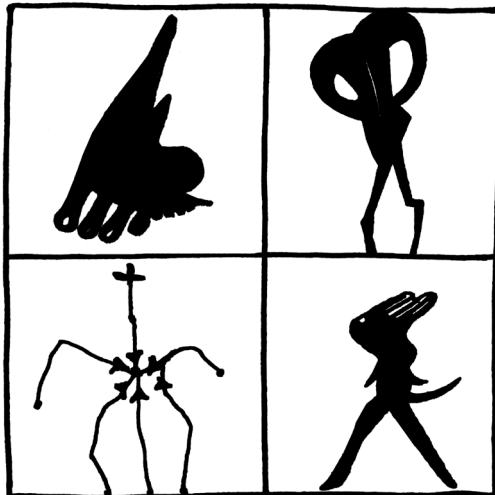
ταν η τύχη που έκανε κύκλους ή εγώ; Ποιός πήγαινε μπροστά ή δεν έχει σημασία μιας και το αποτέλεσμα ήταν πάντα το ίδιο, τα πράγματα είχαν πολύ απλά εκείνο τον καιρό, έλεγα δεν θα κάνω αυτό και αμέσως το έκανα, σταμάτησα έτσι να κάνω δηλώσεις –να μην ξεπέφτω στα μάτια τους– και είπα μυστικά στον εαυτό μου «από σήμερα θα κάνεις ό,τι θέλεις και ό,τι δεν θέλεις χωρίς καμία διάκριση», καθώς μια ολοκλήρωση χρειάζεται παραπάνω από μια επιστροφή, βρισκόμουν κατά καιρούς με ανθρώπους που αναρωτιόνταν γιατί δεν ήμουν εκεί ενώ εγώ αναρωτιόμουν γιατί ακριβώς ήμουν.

Ήταν μια όμορφη μέρα, έξω ψι-
 χάλιζε ήσυχα σα μια γλυκιά
 απόδειξη πως υπάρχει ουρα-
 νός, ήταν γκριζος μα όχι βαρύς, χάι-
 δευε με μελαγχολία τα παλιά κτίρια
 του ιστορικού τριγώνου ενώ εγώ κοι-
 τούσα από το παράθυρο ψηλά κάτω
 το δρόμο που έμοιαζε τόσο μακρύς και
 λίγο ανηφορικός που νόμιζες πως το
 τέλος του βγάζει σε ουρανό, είχε ήδη
 ξημερώσει καλά κι έπρεπε να κλείσω
 το κόκκινο φως, οι εργάτες είχαν αρχί-
 σει τη δουλειά, όμως στο ασανσέρ δεν
 είχε ακόμη ξημερώσει, λες κι ο χρόνος
 είχε σταματήσει ώρες πριν, στη με-
 γάλη ανάβαση, ψηλαφώντας βρήκα
 τα κουμπιά, δόξα τω θεώ είχα ακόμη
 χέρια, τρεις άντρες κουβαλούσαν ένα
 τραπέζι που τους έπεσε λες και είδαν
 εξωγήινο, όμως εγώ ήμουν ένας κανο-
 νικότατος άνθρωπος με δυο χέρια και
 δυο πόδια που μάλιστα κρύωναν κιό-
 λας αφού ήταν οι κάλτσες μου βρεγ-
 μένες –έβρεχε και μες το κτίριο γιατί ο
 άντρας με το καπέλο φώναξε το όνο-
 μά μου καθαρά– η ζωή μακριά απ’ το
 σπίτι είναι δύσκολη καμιά φορά, ιδίως
 όταν δεν έχεις ρούχα να αλλάξεις και
 κρεμάς στους τοίχους κορδέλες αντί
 για ρούχα όμως μια κορδέλα δεν είναι
 παρά μια κορδέλα και ο προσορισμός
 της είναι να ομορφύνει το κρεμασμένο
 σώμα από το ταβάνι ή από το κρεβάτι.

Κ ανέναν τους δεν λυπόμουν κι ούτε μπορούσα να αναγνωρίσω το συναίσθημα αυτό στους άλλους, ερχόταν λοιπόν ο γιός της Μαρίας και μου εξηγούσε: «αυτός σε λυπάται» τόσο που λυπόταν κι ο ίδιος –είναι γεγονός πως όταν ζεις μες το ψέμα όλα μπορούν να είναι αληθινά, έτσι κανείς δε θα μάθει την απελπισία μου καθώς ενώ έκλαιγα μες το πλήθος αυτοί πως γελούσα έβλεπαν ή το πολύ-πολύ πως κρατούσα κάτι βαρύ και δυσκολευόμουν.

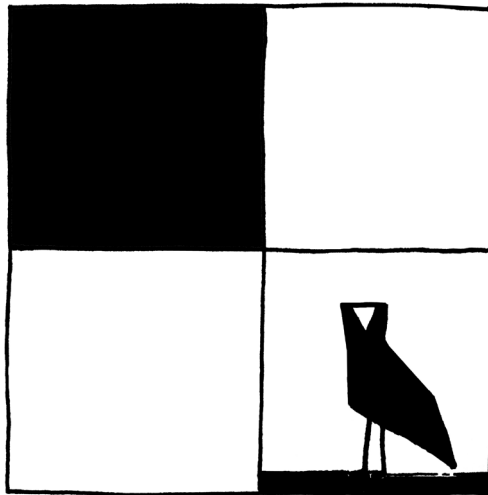
Bρεθήκαμε ξανά ακριβώς εκεί, πρώτος όροφος, μόνο που αυτή τη φορά μπήκαμε μέσα, είχαμε βλέπεις ο ένας τον άλλο, έντεκα ολόκληρες μέρες και μια νύχτα μες τους καπνούς και τις τουαλέτες περιμένα για τούτη εδώ τη στιγμή, μόνο που το 'χει η μοίρα μου να με κυνηγάει το φάντασμα μιας γυναίκας στο κρεβάτι, αλλά αυτή τη φορά όχι, δεν θα έδινα καθόλου σημασία, τίποτα δεν θα μου χάλαγε τούτη την ιστορία, ας κάνουμε λοιπόν πως δεν υπάρχουν μερικά πράγματα, το τηλέφωνο, η τηλεόραση, οι γυναίκες –μπορείς πιο εύκολα να ξεπεράσεις τα απρόοπτα κάνοντας κάτι που σου αρέσει παρά να αντέξεις τις δυσκολίες σε κάτι αδιάφορο– τί λέγαμε λοιπόν, για το σπίτι, ποιός ξέρει που να 'ναι τώρα, έχουν μερικά σπίτια βλέπεις το φευγιό μέσα τους –ή μπορεί να το 'χεις κι εσύ– πάντως χάνονται, σπίτια και άνθρωποι, αρρώστησα λοιπόν μες το κρεβάτι μου και έτσι πέρασα μέρες περιμένοντας απλά το επόμενο χτύπημα.

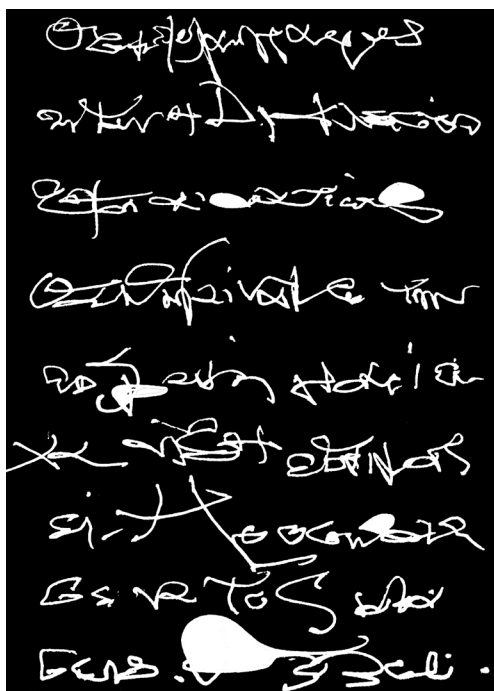

ΑΘΩΣ ΕΙΧΑ ΣΤΟΝ ΥΠΙΝΟ
ΜΟΥ ΠΟΛΛΕΣ ΥΠΟΧΡΕΩ-
ΣΕΙΣ ΕΙΠΑ ΝΑ ΞΥΠΙΝΗΣΩ να

ξεφύγω από την εφορία και από εκεί-
νη την ξένη που ειλικρινά δεν γνώ-
ριζα ενώ αυτή επέμενε να βρίσκεται
συνεχώς μπροστά μου, σας σιχαίνο-
μαι, είπα και βγήκα έξω στον κόσμο
να συναντήσω τη μοίρα μου όμως σή-
μερα είχαν έρθει τα συνεργεία χωρίς
να το ξέρω –επιδιορθώσεις στη μοίρα
μου;– και σα να μην έφτανε αυτό βγή-
κε η άγνωστη πάλι στη γραμμή επι-
μένοντας κιόλας πως δεν κάνω λάθος
μα αφού έκανα, βγήκα στο δρόμο και
φώναξα «έκανα λάθος» τόσο δυνατά
που κάποιοι κάλεσαν την πυροσβε-
στική να με μαζέψει.

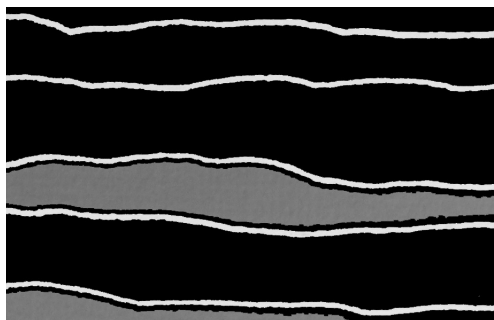

ΙΣΩΣ ΜΕΡΙΚΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΠΡΕΠΕΙ
 ΝΑ ΜΕΝΟΥΝ ΑΚΑΤΑΝΟΗΤΑ -Η
 ΤΟΥΛΑΧΙΣΤΟΝ ΑΝΕΞΗΓΗΤΑ- ΑΠΛΑ
 ΓΙΑ ΝΑ ΜΠΟΡΟΥΝ ΤΑ ΚΑΤΑΝΟΗΣΙ-
 ΜΑ ΝΑ ΕΧΟΥΝ ΚΑΠΟΙΑ ΥΠΟΣΤΑ-
 ΣΗ ΚΑΙ ΣΙΓΟΥΡΑ ΤΡΙΑ ΦΟΥΝΤΟΥ-
 ΚΙΑ ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ ΜΠΟΡΟΥΝ ΝΑ
 ΚΑΝΟΥΝ ΣΤΑΘΕΡΟΥΣ ΣΧΗΜΑΤΙ-
 ΣΜΟΥΣ ΚΑΘΩΣ ΤΑ ΚΛΩΤΣΑΣ ΜΕ ΤΟ
 ΠΟΔΙ, Γ' ΑΥΤΟ ΑΚΡΙΒΩΣ ΣΥΝΕΧΙΣΑ
 ΝΑ ΠΕΡΠΑΤΑΩ ΕΥΘΕΙΑ ΧΩΡΙΣ ΝΑ
 ΓΥΡΙΣΩ ΠΟΤΕ ΠΙΣΩ ΝΑ ΕΞΑΚΡΙΒΩ-
 ΣΩ ΠΩΣ ΚΑΙ ΓΙΑΤΙ.

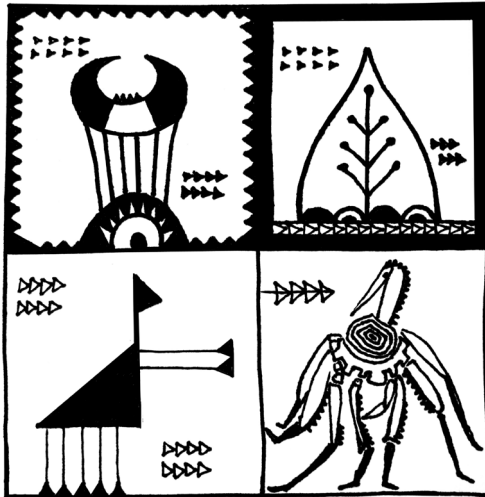

τσι είναι, όταν μπαίνει ο καινούριος χρόνος λένε τα καλά-ντα για να τ' ακούς εσύ στον τρίτο όροφο του ξενοδοχείου καθώς ξημερώνει στις έξι και κάτι και πρέπει να έχεις το νου σου στον ήλιο γιατί δεν έχουμε ρολόι, έρχεται ένας χρόνος πρωτόγονος χωρίς τα ίχνη των τελευταίων εξελίξεων στη γη, έχουμε σκάψει για τα καλά –και στον τρίτο όλα υπόγεια είναι– μες την αδιάλυτη ακόμα νύχτα είναι δύσκολο να βρεις το σωστό σπίτι αν έχεις πολλά καθώς δεν έχουν όλα εκείνη την κρυφή σκάλα που βγάζει σε ουρανό, ένα λάθος να κάνεις και χάθηκες μες τους νεκρούς που όλο κλαίνε και βρωμάνε, ή γελούν χωρίς λόγο ή και με λόγο, η ιστορία που σας λέω είναι πολύ προσωπική γι' αυτό και δεν θα βγάλετε νόημα, πηδάω το σύστημά σας, σβήνω τα φώτα σας και σας εξευτελίζω, κοιτάξτε με πως τρέχω στο σκοτάδι..

Kαι ήρθε εκείνη η μέρα που κανείς άλλος δε μιλούσε, καμία φωνή από πουθενά, όλες οι γυναίκες πήραν το δρόμο τους, κανείς δεν υπήρχε πια να σε μπερδέψει, κι οι σκάλες ακόμα ήταν μια εύκολη υπόθεση, για ότι γινόταν δεν υπήρχε απάντηση, όλα ήταν δουλειές αλλουνού, αν έκανες υπομονή θα το καταλάβαινες κι εσύ, πάλι όμως κοιμόμασταν αλλού, ευτυχώς υπήρχε κάποιος που ήξερε το δρόμο να γυρίζει και να 'μαι τώρα εδώ να γράφω για μια μέρα ενώ στην ουσία για μια νύχτα μιλάω, ή τουλάχιστον ήθελα να μιλήσω για μια νύχτα που δεν θυμάμαι, το περίεργο είναι πως όταν νιώσεις κάποιον να σ' αγαπάει είναι δύσκολο να ανταπεξέλθεις στην υπόσχεση που έδωσες στον εαυτό σου κι έτσι αρχίζεις να μη θυμάσαι, δώσαμε και το ξενοδοχείο στους άλλους, τι έμεινε λοιπόν για μας απ' τ' όνειρο, ούτε να πηδηχτούμε δεν μπορούμε πια, πήρα τη φωτογραφία και την κοίταξα καλά, κανείς δεν ήξερε για μας τίποτα, βγήκα γυμνή στο δρόμο, ποτέ δεν ένιωσα τίποτα για κανέναν τους, αποφασιστικά και ήρεμα έπνιξα την πεταλούδα καθώς ξερονούσα.

Εκεί που έψαχνα να βρω τον τρόπο για να πεθάνω πάντα ανακάλυπτα πως ο αρμόδιος τρόπος για σήμερα είναι ο χειρότερος για αύριο, ούτε αυτό δεν μπορούσα να αποφασίσω στο ελάχιστο, τί να την κάνεις μια τέτοια ζωή, ας πεθάνω τουλάχιστον φανταστικά, ίσως έτσι αποφύγω μια συμπτωματική συνάντηση κι ας βρω έστω το θάρρος να πω σε αυτόν που φέρνει τις βιολέτες κάθε δειλινό στον τάφο μου: «μόνο στο μυαλό μου πεθαίνω –πως είναι δυνατόν να μου φέρνεις αυτά τα άθλια λουλούδια σου αφού δεν υπάρχουν;» όμως τί μου φταίει αυτός να τον αποπάρω έτσι κι αν υπήρχε μια πιθανότητα να υπάρχει θα τον στενοχωρούσα αδιόρθωτα, άλλωστε δεν είναι δα και άσχημο να περνάς το βράδυ σου πεθαίνοντας παρέα με λίγα λουλούδια.

Γύρισα σπίτι και δεν μπορούσα να λύσω το κορδόνι, είπα «δεν πειράζει, θα κοιμηθώ με το παπούτσι γιατί αυτόν τον άντρα αγαπάω και έχει δεν έχει σημασία που βρίσκεται αυτή τη στιγμή». Μπορεί να είναι ένα άλλο μέρος, όχι αυτό, κάτι σαν όταν καπνίζεις ένα τσιγάρο κι είναι άλλο, υπέροχο. Όπως και να 'χει παίζεται.

ISBN: 978-960-931369-8

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ *ΑΣΑΝΣΕΡ* ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΚΗΣ ΓΕΡΟΚΩ-
ΣΤΑ ΤΥΠΩΘΗΚΕ ΚΑΙ ΔΕΘΗΚΕ ΣΤΟ ΤΥΠΟΓΡΑ-
ΦΕΙΟ *ΔΕΚΑΛΟΓΟΣ Ε.Π.Ε.*, ΑΓΑΘΙΟΥ 3, ΑΘΗΝΑ
ΤΗΛ.: 210 6460338 ΤΟΝ ΙΟΥΝΗ ΤΟΥ 2009, ΣΕ
ΧΑΡΤΙ ΣΑΜΟΥΤΑ 120γρ. ΣΕ 600 ΑΝΤΙΤΥΠΑ. ΤΑ
ΣΧΕΔΙΑ ΚΑΙ Η ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΕΙΝΑΙ ΤΗΣ ΙΔΙΑΣ.

